

ling af den communale Skat og gjennem denne Lov som Medlem af Overtattecommissjonen til at paasee Kjøbstadens og Statens Lærligeoverfor Statskatten. Det er paa ingen Maade min Hensigt at indbringe et Element, som særlig skulde tage de enkelte Skatteklagere under Armene, men det er min Hensigt, at der til Kjøbstædernes Beroligelse ved Modtagelsen af denne Lov maatte findes ogsaa i denne Overtattecommissjon en Mand, som kunde siges bestemt at repræsentere den enkelte Kjøbstad, om hvis Skatteligning der er Tale. Der vil, dersom Vædringsforslaget vedtages, ganske vist kunne indtræde forskjellige Medlemmer i den samme Overtattecommissjon til de forskjellige Læder, idet Vædringsforslaget begrænder Overtægningscommissjarens Deeltægelse i Overtattecommissjonen til det Tilfælde, at Skatteansættelsen i den paagjældende Kjøbstad er under Forhandling; men derved seer jeg ikke, at der fremkaldes nogen Ulempe. — Jeg beder saaledes de ærede Medlemmer om at ville see med Belvillie paa dette Forslag og give det deres Stemmer.

Lehmann: Jeg skal bemærke, at der i Udvalget har været ført en temmelig udførlig Forhandling om, hvorvidt der skulde bruges en anden Overtattecommissjon for Kjøbstæderne end for Landet, men at det dertil sigtende Forslag blev taget tilbage, efter, at det navnlig meget ivrigt var bleven bekæmpet af mig, idet jeg meente, at Raffineriet i det Hele maatte fastholdes, saaledes som det nu engang forelaa til Prøve, og navnlig at der maatte være en eensartet øverste Instans, hvortil Klagerne gik. Dersom derimod dette Forslag var fremkommet i Udvalget, vilde jeg med Fornøielse have givet det min Stemme, idet det ikke gjør noget Brud paa den Tanke, at det skal være den samme Commissjon, der afgjør Sagerne i sidste Instans, men kun skaffer tilstede i denne en Sagfundskab, der kan blive betragtet som en Vætryggelse for Kjøbstæderne, hvor Forholdene vægteslig ere meget mere complicerede, end de i Reglen ville være paa Landet. At det ikke er fremkommet i Udvalget, har sin Grund i den Svær, hvoraf vi Alle vare besjælede efter at føre Sagen tilende; jeg kan

derfor ikke udtale Noget paa Udvalgets Vegne, men skal for mit personlige Bedkommende anbefale Forslaget. — Med Hensyn til det eneste Disjenspunkt, der foreligger, maa jeg ret indstændig bede det høie Thing om ikke at blande mere Velighedsselement ind i Loven end høist nødvendigt. Disse særlige Hensyn er det fuldkommen berettiget at tage i Betragtning ved den communale Ligning og mellem Communens Medlemmer indbyrdes; thi disse udgjøre, om jeg saa tør sige, ligesom en Familie, hvor den Æne hjælper paa den Anden; men de vilde staae som en meget stor Anomali i en Stats-SkatteLov, og skulde jeg derfor stemme efter Hjerterets Tilskyndelse, vilde jeg aldeles udelukke dem, ikke af Haarhed imod de mange Betragtninger hentede fra Sygdom og Gravværelse eller hvad Andet der i saadanne Forhold kan komme tilorde med en vis Berettigelse, men fordi de efter min Mening, ligesaa vist som de have hjemme i en Commune, ikke have hjemme i en Stats-SkatteLov. Udvalget har derfor, da det ikke dristede sig til at stryge de herhen hørende Bestemmelser heelt, hvilket vilde være det Correcte, søgt at begrænse Undtagelsen til dem, der have gjort Selvangivelse, og det ikke blot i det Diemed betydeligt at reducere det Antal Tilfælde, hvor Skattecommissjarene skulle give sig til at være communale Mænd, skulle give sig til at udøve en Afvigelse fra Loven, en Benaadningsret, om jeg saa tør sige, som altid gjør et uheldigt Skaar i den Lighed, vi ville søge at gjennemføre i alle Forhold; men ogsaa fordi det er den eneste væsentlige Præmie, vi kunde finde paa at sætte for Selvangivelse, som det ganske vist i Begyndelsen vil gaae trangt med, men som maa komme igang, hvis denne Lov overhovedet skal finde nogen varig Anvendelse; thi de virkelige Indtægter kan Ingen skaffe frem uden den Paagjældende selv, og dette lille Beneficium eller denne Fordeel, der er indrømmet som Belønning for at gaae ind paa Lovens Tanke og Dnsle, uagtet Loven ikke har vovet at paabyde det som en almindelig Regel, mener jeg, at vi ikke skulle tage bort. Det er det, der bestaaer i Kjøbenhavn, at kun den, der har brugt Selvangivelse, kan, ved paa den ene Side at documentere sin Indtægt og